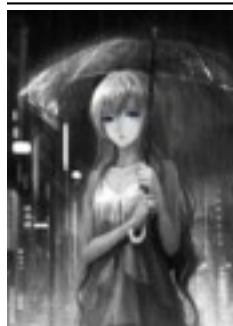

Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường

Contents

Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường	1
1. Chương 1: Người Lạ Từng Quen	1
2. Chương 2: Trường Mới	4
3. Chương 3: Rắc Rối Đầu Tiên, Đụng Độ Hotboy	5

Vẫn Có Một Người Đợi Em Nơi Cuối Con Đường

Giới thiệu

Phong là gió, anh là ngọn gió lạnh lẽo tự do bay lượn khắp đất trời, không thuộc về bất kì một ai,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-co-mot-nguoi-doi-em-noi-cuoi-con-duong>

1. Chương 1: Người Lạ Từng Quen

7h30' sáng

Sân bay Tân Sơn Nhất

Một người con gái nhỏ nhắn, phong cách ăn mặc hơi bụi bặm với chiếc nón lưỡi trai che khuất một phần gương mặt hoàn mỹ đang kéo vali bước ra hòa vào dòng người tấp nập.

Đứng lặng trước cửa sân bay, cô dõi mắt xuống đường phố ngoài kia. Sài Gòn lại mưa nữa rồi, sau 10 năm, Sài Gòn vẫn đón chào người con gái bé nhỏ này bằng một cơn mưa. Ừ thì cô thích mưa, rất thích những giờ đây, ở tại nơi này, nó lại làm cô nhớ đến những ngày đã từng hạnh phúc trong quá khứ. 10 năm, rất dài mà cũng rất ngắn, những kỉ niệm đẹp đó tưởng chừng như mới xảy ra ngày hôm qua. Cuộc đời này vui dập cô, đưa cô từ bất hạnh này đến bất hạnh khác. 10 năm qua có được bao nhiêu ngày cô sống trong hạnh phúc thực sự? Có chăng thì cũng chỉ là những nụ cười giả tạo, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi trong đêm. Cô không có bất kì một người bạn nào cho đến năm 11 tuổi, mọi người xung quanh đều nhìn cô bằng ánh mắt

khinh bỉ, những đứa trẻ cùng trang lứa ai cũng mắng cô là “Đồ mồ côi”. Ừ thì cô mồ côi. Ha, mồ côi nhưng vẫn còn ba - người đàn ông đáng khinh nhất trên đời này.

Một chiếc xe sang trọng đỗ xuống trước mặt cô, người lái xe cung kính cúi đầu, cô đưa hành lí cho ông ta rồi lấy một cây dù, bảo ông ta về trước còn mình thì lặng lẽ bước đi ngắm nhìn đường phố Sài Gòn.

Sài Gòn thay đổi nhiều quá, ồn ào hơn, tấp nập hơn nhưng cũng buồn hơn... Trời mưa nên rất ít người đi lại trên vỉa hè, cô rảo bước thật chậm, ngắm nhìn dòng người tấp nập vội vã trong cơn mưa. Những con người ngoài kia, chắc ai ai cũng có những hoài bão, những ước mơ cho riêng mình, không như cô, sống chỉ vì một người - một tia hy vọng nhỏ nhoi trong cuộc đời tối tăm lạnh lẽo của cô, một người mà cả đời này có thể cô sẽ không bao giờ gặp lại.

Mưa ngày một lớn, tiếng mưa rơi phát ra âm thanh lộp bộp trên chiếc dù của cô, nghe thật vui tai. Đường phố vắng người hơn, thỉnh thoảng mới có một vài chiếc xe lướt nhanh qua. Quả thực bây giờ, cô rất muốn vứt chiếc dù này qua một bên, để cơn mưa lạnh buốt xối thẳng vào người cô.

Nghĩ là làm, buông chiếc dù trong tay, cô ngược mắt lên nhìn trời, bầu trời xám xịt một màu, những hạt mưa vẫn rơi xối xả, mưa tấp vào khuôn mặt xinh đẹp. Một giọt nước mặn chát rơi vào khóe môi cô, nước mưa mặn vậy sao? Chẳng bao lâu, người cô ướt sũng, quần áo ướt, tóc ướt, khuôn mặt cũng đầm nước, không biết là nước mưa hay nước mắt. Tắm mưa thích thật nhưng cũng lạnh thật. Rảo bước thêm một lúc nữa, cô quyết định quay trở về nhà. Bước xuống lòng đường để sang đường bên kia nhưng cô hoàn toàn không để ý gì đến đèn giao thông, chân vẫn bước đi theo vô thức nhưng đầu óc thì không biết đang ở chốn nào. Một chiếc xe lao đến phía cô với tốc độ chóng mặt, có vẻ như người lái xe đang vội, tiếng còi xe réo lên inh ỏi kéo cô về thực tại, lúc định thần lại thì chiếc xe chỉ cách cô một khoảng rất ngắn. Cô vẫn đứng im, không nhúc nhích thậm chí còn nở nụ cười nhẹ

” Mẹ... cuối cùng người cũng đồng ý cho con đi theo rồi...”

Cô nhắm mắt lại và chờ đợi. Trong khoảnh khắc tưởng chừng như sắp được gặp lại mẹ thì có một bàn tay kéo cô vào trong một vòng tay ấm áp. Vòng tay này ấm lắm, có phải cô được gặp mẹ rồi không? Nhưng tại sao cô không cảm thấy đau chút nào?

Cô loáng thoáng nghe tiếng chữ rửa của ai đó, nói cô không nhìn đường, vậy là cô chưa chết sao? Vậy vòng tay này không phải mẹ sao? Nhưng sao nó ấm đến vậy?

Người kia buông cô ra, ngược mắt lên cô thoáng giật mình. Trước mắt cô là một người con trai với gương mặt anh tú hoàn mĩ không chút tì vết, làn da trắng như men sứ, đôi môi mỏng, đôi mắt màu xanh đen phẳng lặng tỏa ra hàn khí lạnh đến bức người, mái tóc nâu ướt sũng, khuyên tai bạc hình thánh giá đính những viên kim cương đen thể hiện sự tôn nghiêm cao quý, cả người anh cũng đầm nước mưa.

- ” Đi đường phải chú ý chút chứ ” - Anh nói, chất giọng lạnh tanh không cảm xúc.

- ” Cảm ơn ” - Cô nói rồi xoay người bước đi.

- ” Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về ”

Cô không nói gì, chỉ xoay người chuẩn bị bước sang đường thì một bàn tay ấm áp nắm lấy tay cô. Cô nhìn xuống tay mình rồi ngược mắt lên nhìn anh vẻ khó hiểu

- ” Đèn đỏ ”

Đèn tín hiệu dành cho người đi bộ chuyển sang màu xanh, cô cùng anh rảo bước sang đường. Anh không buông tay cô ra, cô cũng không rút tay lại. Hai người cứ thế nắm tay nhau bước đi, không ai nói gì với ai nhưng cũng không ai có ý định buông tay nhau ra. Bước đi trong cơn mưa lạnh buốt nhưng hai con người này không hề cảm thấy lạnh.

- ” Đáng lẽ anh đừng nên cứu tôi ” - Cô nói, chất giọng man mác buồn.

- ” Tại sao? ”

- ” Người như tôi, sống hay chết cũng không có ý nghĩa. Một người sống đơn độc, không niềm vui, không hạnh phúc chỉ có thù hận. Một đứa trẻ mồ côi bị người ta hắt hủi, haha mồ côi nhưng vẫn còn cha. ” - Cô

cười nhưng nước mắt lặng lẽ rơi, đôi mắt màu xanh lá cây thường ngày lạnh lẽo là thế nhưng giờ đây lên tia nhìn bi thương.

Anh dừng lại, cô cũng đứng lại theo. Anh xoay người cô về phía mình, đôi mắt màu xanh đen nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh lá cây

- " Cô ngốc lắm! Cô sống cho mình chứ có phải cho người khác đâu. Nếu như cô chết, người vui mừng nhất sẽ là những người ghét cô đúng không? Nếu vậy, cô nhất định không được chết, cô phải sống hơn nữa phải sống thật tốt để những người đã từng hắt hủi cô phải hối hận vì những gì bọn họ làm. Hơn nữa có thù thì phải báo, bọn họ gây cho cô một thì cô trả lại cho họ 10. Còn cha cô, tôi không biết ông ta là người như thế nào nhưng nếu ông ta có lỗi thì cô phải cho ông ta nếm mùi của những đau khổ mà cô phải chịu chứ không phải chết đi để những con người khốn nạn ngoài kia cười trên nỗi đau của cô, hiểu không? " - Anh nói, chất giọng vẫn lạnh như thường nhưng ánh mắt tràn ngập vẻ quan tâm.

Cô ngây ngốc, đứng đơ người nhìn anh. Quả thật anh cũng ngạc nhiên về bản thân mình. Một con người lạnh tanh, bất cần, vô cảm với những người xung quanh, bình thường nói chưa đến hai câu mà bây giờ lại nói những lời chứa đựng sự quan tâm lo lắng đối với một người xa lạ. Anh không hiểu mình đang nghĩ gì, chỉ biết khi nhìn thấy một người con gái đứng lặng chờ tử thần, anh cảm thấy như mình sắp mất đi một thứ gì quý giá lắm, hành động theo bản năng, kéo cô vào trong lòng mình. Khoảnh khắc anh vòng tay ôm lấy cô, trong tim anh dấy lên một cảm xúc lạ lẫm. Người con gái này, mặc dù người cô ươn sũng nhưng anh vẫn cảm nhận được một hơi ấm kỳ lạ - một hơi ấm mà trước đây chưa bao giờ anh cảm nhận được. Anh nắm tay cô mục đích chỉ để ngăn không cho cô qua đường nhưng sau đó lại luyến tiếc không muốn buông. Lúc nhìn thấy đôi mắt bi thương đầm nước cùng những lời cô nói, không hiểu sao, anh lại có một cảm xúc mãnh liệt, muốn ôm người con gái này vào lòng, muốn che chở, bảo vệ cho cô ấy. Anh không hiểu sao lại có những cảm xúc mãnh liệt như thế với người con gái lần đầu gặp mặt. Lần đầu gặp mặt? Hình như anh đã từng gặp cô ấy trước đây bởi vì đôi mắt này... quen lắm.

- " Anh có thể cho tôi ôm anh một lần được không? "

- " Hả?... " - Anh trở mắt nhìn cô không nói gì rồi vòng tay ôm lấy cô, kéo cô vào trong vòng tay ấm áp. Cô cũng vòng tay ôm lấy anh, nước mắt lặng lẽ rơi, giờ phút này, ở trong vòng tay của một người xa lạ nhưng cô cảm nhận được sự bình yên, ấm áp lạ thường. Bờ vai cô khẽ run run, anh ôm cô chặt hơn. Dưới cơn mưa lạnh buốt, hai con người xa lạ ôm lấy nhau, truyền hơi ấm cho nhau.

Một lúc sau, cô buông anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh:

- " Cảm ơn anh, tôi nhất định sẽ sống và sẽ làm cho tất cả những người kia hối hận. Không biết sau này chúng ta có thể gặp lại nhau hay không, có thể anh cũng sẽ như những con người xa lạ bước qua cuộc đời tôi nhưng dù sao cũng cảm ơn anh vì đã cho tôi một tia hy vọng để tiếp tục sống tiếp. " - Cô nói, nước mắt lặng lẽ rơi.

Những ngón tay thon dài ấm áp khẽ lau đi những giọt nước mắt trên khóe mi cô, anh nói:

- " Cô có muốn chúng ta gặp lại nhau nữa không? "

Cô không đáp chỉ xoay người bước đi, anh bước theo cô. Cô có muốn gặp lại người con trai này nữa không? Một người con trai xa lạ nhưng cho cô những cảm xúc lạ lẫm ngay từ lần đầu gặp mặt. Câu trả lời là có nhưng cô không chắc mình có thể gặp lại anh nữa không.

Thoắt cái, căn nhà của cô đã hiện lên ngay trước mặt, cô xoay người lại nhìn anh:

- " Đến nhà của tôi rồi, cảm ơn anh "

Thấy cô chuẩn bị bước vào nhà, anh thoáng chút hụt hẫng, hình như cô ấy không muốn gặp lại anh.

Đang bước vào nhà thì cô bỗng xoay người lại, nói to:

- " Tôi là Hoàng Thiên Nhi, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại, cảm ơn anh. " - Cô nở một nụ cười thật tươi rồi bước vào nhà.

Anh đứng ngây ngốc nhìn bóng dáng cô khuất sau cánh cửa, cô ấy cười thật đẹp. Mà khoan đã Hoàng Thiên Nhi, cái tên này rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khắc sâu vào tâm trí anh bao năm qua. Khóe môi khẽ

cong lên thành một nụ cười nhẹ. Nếu như đây là duyên số thì chắc chắn anh sẽ gặp lại cô, bởi vì định mệnh đã cho họ gặp lại nhau thêm một lần nữa.

Bánh xe định mệnh vẫn quay vòng, hai con người tưởng chừng như bước trên hai đường thẳng song song không bao giờ chạm mặt nhau thì bỗng lại gặp nhau, hơn nữa còn đến ba lần.

Nếu lần này, định mệnh đã cho anh gặp lại cô thì anh thề sẽ ở bên cạnh chăm sóc, bảo vệ cô, không bao giờ để cô rời xa anh thêm một lần nào nữa ...

2. Chương 2: Trường Mới

Thiên Nhi bước vào trong nhà, đây là lần đầu tiên cô đặt chân vào ngôi nhà này. Sau khi mẹ nuôi cô mất, cô đã làm được những điều còn hơn cả sự mong đợi của bản thân. Ngôi nhà này là nhà cô mua bằng chính số tiền mình kiếm được, nói là mua chứ ngoài cái địa chỉ, cô không biết chút gì về ngôi nhà này. Cánh cửa sắt nặng nề khép lại, cô thoáng sửng sốt với cảnh vật trước mắt mình. Ngôi nhà, à không phải nói là ngôi biệt thự mới đúng vì nơi này rất rộng, rộng hơn căn nhà của mẹ nuôi cô trước đây nữa. Căn biệt thự có màu kem thiết kế theo phong cách Châu Âu nhẹ nhàng, tao nhã. Bao quanh lối vào là hai hàng cây cảnh được cắt tỉa gọn gàng. Xung quanh nhà là những bãi cỏ xanh mượt cắt tỉa hình bông hoa rất độc đáo. Nơi đây làm cô nhớ về căn nhà hồi nhỏ cô từng sống, căn nhà tràn ngập tiếng cười, có ba, có mẹ. Nó cũng lớn như vậy... Nhưng thôi quên đi, nơi đó bây giờ đâu còn thuộc về cô nữa, nhưng một ngày nào đó nhất định cô sẽ lấy lại nó bằng chính bàn tay này.

Nén tiếng thở dài, cô bước trên nền gạch dẫn vào căn biệt thự. Vừa đặt chân vào trong nhà, cô che miệng ho sặc sụa, hình như bị cảm rồi. Một người phụ nữ trung niên đến đỡ cô, hình như bà ấy là quản gia thì phải. Bà đỡ cô lên phòng rồi sai người gọi bác sĩ, nấu cháo cho cô...

Đợt đó, Thiên Nhi ốm liên suốt ba ngày, sức khỏe của cô trước giờ không tốt lắm. Chỉ cần dầm mưa một chút thì sẽ bị cảm ngay nhưng cô lại đặc biệt thích tắm mưa vì vậy từ nhỏ đến lớn bị cảm như vậy là chuyện rất bình thường. Nhưng từ sau khi mẹ cô mất, chẳng còn ai quan tâm đến cô nữa, bị ốm cũng không uống thuốc, cứ để vậy rồi nó tự khỏi thôi. 3 ngày này, cô nhận được sự quan tâm chăm sóc của bác quản gia, của những chị giúp việc, họ là những người xa lạ, chỉ mới gặp cô lần đầu nhưng còn tốt hơn trăm nghìn lần những người cô từng xem như người thân...

Hôm nay là thứ 2, là ngày cô bắt đầu nhập học ở trường mới. Khoác trên mình bộ đồng phục của học viện Royal, cô bước lên chiếc xe sang trọng để đến trường. Xe chuyển bánh, cô lơ đãng dời mắt ra ngoài cửa sổ, cảnh vật bên ngoài lướt nhanh qua trước mắt cô, những cành cây ngọn cỏ sau cơn mưa đẹp đến lạ. Nhớ ngày xưa cô từng cùng mẹ ngắm đường phố sau mưa, cùng mẹ dạo qua các con phố ở Sài Gòn, ngày đó yên bình và hạnh phúc biết bao. Nhưng đó chỉ là câu chuyện của mười mấy năm về trước. Còn bây giờ, cô về lại nơi này để bắt đầu một kế hoạch mới, để cho ông ta biết thế nào là đau khổ, là hối hận về những việc mình đã làm. Thiên Nhi của bây giờ đã không còn là một cô bé yếu đuối như ngày xưa.

Chiếc xe đỗ xuống cổng học viện Royal, một thoáng để cô nhìn ngắm quy mô đồ sộ của học viện này. Nơi này quả không hổ danh là trường học quý tộc đạt chuẩn quốc tế, không chỉ nổi tiếng với quy mô lớn, cơ sở vật chất hiện đại, trình độ giảng dạy cao mà còn hơn thế nữa, học viện này là do Lâm Thị và Hàn Thị - 2 Tập đoàn thời trang đá quý lớn góp vốn xây dựng nên. Tất cả đều hoàn hảo không chút khiếm khuyết nhưng liệu bên trong có đẹp đẽ như vẻ hào nhoáng bên ngoài của nó không hay chỉ toàn những đám học viên con nhà giàu với đầu óc rỗng tuếch, không biết suy nghĩ gì chỉ biết đeo bám gia đình, ăn chơi đua đòi, đi học chỉ để cho có, suốt ngày chỉ biết xum xoe nịnh nọt những người có địa vị cao hơn mình và coi thường những học viên nghèo, những người như vậy thật đáng khinh.

Cô bước thẳng lên phòng hiệu trưởng, sau thủ tục và mấy câu hỏi qua loa, cô được một cô giáo còn khá trẻ tầm gần 30 tuổi dẫn về lớp. Lớp của cô là lớp 11A1, nằm ở tầng 2 của dãy A. Đến lớp, đúng là không ngoài

suy đoán, tuy đã vào giờ học từ lâu nhưng đám học viên này có người thì tùm lại nói chuyện, có người thì mãi mê trang điểm, có người thì lại nghịch điện thoại, chỉ có một số phần tử rất nhỏ đang đọc sách, hình như bọn họ không phải quý tộc. Cô khẽ thở dài, trường học quý tộc là đây sao? Đúng là chỉ được cái vẻ hào nhoáng bên ngoài.

Cô giáo vỗ vỗ tay mấy cái để gây sự chú ý, và đúng là có hiệu quả, đám học viên dừng mọi công việc đang làm dở quay lên nhìn cô giáo. Cô giáo dịu giọng nói:

- " Hôm nay lớp ta có học sinh mới. " - Rồi ra hiệu cho cô bước vào

Cả đám học viên không hẹn mà cùng quay đầu nhìn về phía cửa, ngoài cửa một người con gái từ từ bước vào, khuôn mặt hoàn mỹ không chút tì vết, làn da trắng, đôi môi anh đào quyến rũ, đôi mắt màu xanh lá cây ánh lên tia lạnh lẽo, mái tóc đen dài thả tự do, chiếc khuyên tai hình hoa hồng tinh xảo thoát ẩn, thoát hiện. Cô gái này quả thật rất xinh đẹp nhưng lại mang theo hàn khí lạnh đến bức người. Ở dưới lại được dịp lộ lên những lời bàn tán. Cô giáo ra hiệu cho cả lớp im lặng:

- " Em có thể tự giới thiệu về mình? "

- " Chào, tôi là Hoàng Thiên Nhi. " - Cô cất giọng, cái giọng lạnh tanh không chứa tí cảm xúc gì.

- " Xin cho hỏi, bạn là tiểu thư của tập đoàn nào vậy? Sao mình chưa bao giờ thấy bạn? "

Cô đưa mắt xuống chỗ người vừa phát ngôn, đó là một cô gái, ừm phải nói là đẹp, một nét đẹp dịu dàng lay động lòng người, mới nhìn qua chắc không có chàng trai nào không say đắm với vẻ đẹp của cô gái này nhưng Thiên Nhi không hiểu sao ngay từ cái nhìn đầu tiên đã không có thiện cảm với cô ta. Khuôn mặt ấy có nét gì đó quen quen, hình như cô đã từng gặp cô ta trước đây. Dời mắt khỏi cô ta, Thiên Nhi lạnh giọng hỏi:

- " Vậy cô là ai? "

- " Cô mới từ trên trời rơi xuống sao? Đến cô ấy là ai mà còn không biết " - Không đợi cô ta trả lời, một cô gái ngồi bên cạnh cô ta đã cất giọng, cái giọng lạnh lạnh đặc trưng của mấy cô nàng tiểu thư chảnh chọe - " Cô ấy là hoa khôi của học viện này, Nguyễn Ngọc Minh Châu là con gái của chủ tịch tập đoàn thời trang Minh Dương và là vị hôn thê của Lâm Thiếu gia. "

"Nguyễn Ngọc Minh Châu? Ha, không ngờ gặp lại cô sớm như vậy."

Khóe môi cô khẽ nhếch lên

- " Xin lỗi nhưng tôi thật sự không biết, tôi sống ở Anh từ nhỏ, chưa bao giờ nghe cái tên này, cả Minh Dương tôi cũng chưa từng nghe qua, tôi có biết qua về nhà họ Lâm nhưng cũng chưa bao giờ nghe nói Lâm thiếu gia có vị hôn thê? " - Thiên Nhi trưng ra vẻ mặt bất cần nhưng khóe miệng thì nhếch lên tỏ ý khinh miệt.

- " Cô..." - Minh Châu khuôn mặt hơi biến sắc một chút. Còn Thiên Nhi, cô vẫn giữ nụ cười nửa miệng cố hữu trên gương mặt như thách thức.

Cô dời mắt khỏi Minh Châu, lướt qua một vòng lớp học rồi đi xuống một bàn trống cạnh cửa sổ, ngồi xuống và... ngủ. Đám học viên lại một lần nữa, không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn cô. Cô gái này, dám chọc tức Minh Châu, chắc không phải loại tầm thường đâu.

Cô cứ thế ngủ cho đến khi giờ học kết thúc rồi đứng dậy ra về mà không để ý đến xung quanh, cũng không thêm quan tâm đến một cặp mắt đang khó hiểu nhìn mình.

Minh Châu không hiểu, cô chỉ mới gặp Thiên Nhi lần đầu, chưa từng gây thù, tại sao ánh mắt khi cô gái ấy nhìn cô, có chút gì đó, là căm ghét.

3. Chương 3: Rắc Rối Đầu Tiên, Đụng Độ Hotboy

Cô trở về nhà trong tình trạng khá mệt mỏi, nằm trên chiếc giường lớn, cô nhìn lên trần nhà, trầm mặc hồi lâu

“Nguyễn Ngọc Minh Châu, có vẻ cô không biết tôi là ai nhưng tôi cả đời cũng không quên cô đâu.”

Một ngày mới lại bắt đầu, hôm nay là ngày thứ 2 cô học ở Royal. Hôm nay cô đến sớm hơn hôm qua, sân trường bây giờ khá đông người, cô bước xuống xe vẫn trưng ra bộ mặt bất cần lướt qua đám học viên đang chỉ trỏ bàn tán về cô. Chuyện cô học viên xinh đẹp mới chuyển đến mà đã dám chọc giận Minh Châu lan ra khắp toàn trường với tốc độ chóng mặt. Nhưng có vẻ nhân vật chính của chúng ta chẳng mấy để tâm, cô vẫn thản nhiên lướt qua.

Bước trên hành lang dài dẫn về lớp học, cô lơ đãng đưa mắt nhìn hàng cây bằng lăng tím dưới sân trường, những cánh hoa tím lung linh trong làn gió nhẹ nhàng của buổi ban mai, thật đẹp. Cô không thích màu tím lắm, người ta nói màu tím tượng trưng cho sự thủy chung nhưng thủy chung thì được gì, tuy nhiên loài hoa này cho cô một cảm giác khá thích thú, không thích màu tím đâu có nghĩa là không thích hoa bằng lăng đâu. Mãi mê ngắm những cánh hoa tím, cô không để ý đến phía trước và kết quả là ... RẦM !!!!!!!!!

Cô đụng phải một ai đó, té xuống đất, đau chết đi được, mẹ kiếp không có mắt nhìn đường sao? Haizzz nhưng nghĩ lại chung quy cũng là lỗi do cô không nhìn đường trước, cô lồm cồm ngồi dậy đang tính mở miệng xin lỗi thì một giọng nói chặn họng cô

- ” Mắt cô để đằng sau hay sao mà không nhìn đường vậy hả? Có biết cô đụng phải ai không? Muốn gây chú ý với tôi thì có thể dùng cách khác, không cần phải cố tình đụng tôi ngã vậy đâu. ” - Chàng trai kia lồm cồm ngồi dậy, xả một hơi, rõ ràng anh ta đang tức giận. Đang mãi mê ngắm phong cảnh tự nhiên lại bị ngã, không tức sao được!

Thiên Nhi nhìn người con trai trước mặt, khuôn mặt đẹp trai, hoàn mỹ, làn da trắng, có phong thái của một công tử nhà giàu nhưng cách nói năng thì thể hiện rõ sự ngạo mạn trong đó, gây chú ý? Nực cười thật Hoàng Thiên Nhi này mà cũng phải đi gây chú ý với người ta sao?

Thấy người kia chẳng nói gì, anh ta càng bực hơn.

- ” Cô đụng người ta mà không biết xin lỗi hả? Cô không biết phép lịch sự tới thiếu sao? Cô... ”

Anh ta ngược mắt lên nhìn Thiên Nhi và đơ toàn tập trước vẻ đẹp của cô, lời muốn nói đều tự động biến đâu mất. Thiên Nhi nhìn anh ta, đáy mắt hiện lên một tia chán ghét, cô cất giọng lạnh lạnh rợn người:

- ” Nhìn đủ chưa? ”

- ” Hả? À, cô có sao không? Xin lỗi tôi không nhìn đường. ”

Đây là người vừa nãy rửa xả cô sao? Khóe môi cô nhếch lên nụ cười nửa miệng quen thuộc.

- ” Đồ điên! ” - Cô bỏ lại một câu rồi sải bước đi.

Tất cả học viên có mặt trên hành lang và cả anh ta mắt chữ O mồm chữ A nhìn cô. Sau một hồi mới sực tỉnh lại thì bóng dáng cô đã khuất dần. Đồ điên? Cô nói ai là đồ điên? Chàng hotboy nhà ta khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận.

Hừ! 17 năm sống trên đời, đây là lần đầu tiên có kẻ dám nói với anh như vậy. À, tất nhiên là người con gái đầu tiên dám nói như vậy, còn cái câu “đồ điên” thực chất anh bị thằng bạn thân chửi hoài.

Bỏ qua chuyện đó đã, cô gái này đẹp thật nhưng xác xược quá, có hay không nên chỉnh cô ta một lần?

Nhìn anh bây giờ giống như một gian thương chính cống, đôi mắt cong cong mang chút suy tính, khóe môi hiện hữu một nụ cười gian gian. Tay vuốt vuốt cằm tỏ ý ngắm nghía, làm cho đám học viên xung quanh không rét mà run.

Thế là một tin mới lại được lan truyền còn nóng hơn tin trước ” Cô học sinh mới dám cả gan mắng hotboy Hàn Thiên Duy là đồ điên ”

Còn về phần Thiên Nhi, cô bước về lớp như không có chuyện gì xảy ra. Vừa đặt chân xuống chỗ đã nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy ác ý của Minh Châu:

- ” Cố tình đụng Hotboy ngã rồi còn mắng anh ấy nữa, trơ trên quá đấy ”

- " Tôi trơ trên thì có ảnh hưởng đến cô sao? Không trơ trên được như tôi cô ghen à? "

- " Cô... " - Cô nhìn Minh Châu, ánh mắt như muốn cảnh cáo nếu muốn chết thì cứ nói tiếp. Cô ta im ngay lập tức. Nếu ánh mắt có thể giết người thì có lẽ những người xung quanh Thiên Nhi đã chết mấy lần rồi. Cô vút cặp vào một góc, nằm xuống bàn và ngủ. Giờ học, có rất nhiều người nhìn cô với ánh mắt không mấy thiện cảm, cũng đúng thôi, đụng vào hotboy của bọn họ mà lại. Nhưng Thiên Nhi của chúng ta đâu phải người hay để ý loại chuyện vớ vẩn đó, trưng ra bộ mặt bất cần, cô thản nhiên ngồi chơi game trên điện thoại.

Buổi học kết thúc trong vô số lời bàn tán và những ánh mắt hình viên đạn xoáy vào cô. Đang tính về nhà thì cô nghe thấy tiếng la hét của đám nữ sinh. Cuộc đời này, Hoàng Thiên Nhi ghét nhất là ồn ào. Cô nhăn mặt xoa xoa lỗ tai một chút. Tiếng la hét nhỏ dần rồi ngừng lại và một người con trai xuất hiện trước cửa phòng lớp 11A1. Dáng người cao đứng tựa vào cửa, khuôn mặt hoàn mỹ với nụ cười tươi trông lãng tử vô cùng. Chàng trai đó nở một nụ cười tươi rồi bước xuống chỗ của Thiên Nhi. Đám người xung quanh lại được dịp bàn tán:

- " Anh Thiên Duy đến đây làm gì vậy? "

- " Chắc là tính sổ với con nhỏ đó rồi. "

- " Chắc vậy, hồi sáng nó dám mắng anh ấy mà."

- " ... "

Đúng vậy, chàng trai đó không ai khác chính là Hàn Thiên Duy, con người bị bệnh thần kinh cô vừa đụng phải hồi sáng. Thiên Nhi ngồi im tại chỗ, vòng tay trước ngực, khóe môi khẽ nhếch lên, cô đang chờ xem anh ta chuẩn bị diễn trò gì. Thiên Duy đi đến trước mặt Thiên Nhi, anh cất giọng, chất giọng nhẹ nhàng trầm ấm mang một chút nghịch ngợm:

- " Cô, phải xin lỗi tôi vụ ban sáng!"

- " Tại sao?"

- " Cô không nhìn đường đụng phải tôi."

- " Chẳng phải hồi sáng anh nói tại anh không nhìn đường sao?"

- " Cũng đúng nhưng cô cũng là người có lỗi."

- " Vậy nếu tôi không xin lỗi?"

- " Cô... Xác định không xin lỗi?"

- " Không." - Cô nhếch môi thách thức. Thiên Nhi không hiểu sao cô không có ác cảm với chàng trai này. Nhưng không ác cảm cũng không có nghĩa là có thiện cảm!

Thiên Duy nở nụ cười lãng tử quen thuộc

- " Được! Có một cách mà cô không cần thiết phải xin lỗi tôi. "

Cô khẽ nhướn mày

- " Làm bạn gái của tôi. "

Đám học viên xung quanh mắt chữ O mồm chữ A nhìn chàng Hotboy, cô ta không phải kẻ thù sao?

Khóe môi Thiên Nhi khẽ nhếch lên, hay lắm hotboy. Cô đứng dậy bước ra khỏi lớp, trước khi đi còn để lại một câu

- " Tôi không điên giống anh. "

- " Cô nói ai điên hả? Đứng lại đó. "

Thiên Nhi thản nhiên bước đi để mặc cho ai đó đầu bốc khói đứng đó léo nhéo gọi cô.

Những tưởng chuyện như thế là xong ai ngờ chàng hotboy nhà ta vẫn mặt dày bám theo Thiên Nhi, ngày nào cũng như ngày nào, sáng đi học thấy anh ta ở cổng trường, giờ ra chơi, anh ta đến tận cửa lớp rủ rê lôi kéo cô đi xuống canteen, ra về, giáo viên còn chưa ra khỏi lớp đã thấy anh ta đứng tựa vào cửa lớp cười với cô rồi bám theo huyền thuyên đủ thứ cho đến khi cô lên xe. Khổ, tính cách không thích ồn ào mà anh ta thì nói nhiều kinh khủng, không biết kiếp trước cô ăn ở ác với ai mà kiếp này lại dây vào một người như anh ta. Được hơn một tuần, đến khi Thiên Nhi không thể chịu đựng thêm được nữa thì Thiên Duy mới chịu không bám theo cô nữa. Không bám theo là không đến cửa lớp tìm, không lẻo đẻo theo mọi lúc mọi nơi nhưng mà thấy cô ở đâu là phi đến ngay lập tức. Để mặc cho ai đó mặt mày nhăn nhó, khó chịu nhưng anh vẫn huyền thuyên đủ thứ chuyện trên đời. Khổ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-co-mot-nguoi-doi-em-noi-cuoi-con-duong>